

עלי קבנה

בצוותא, בנייני האומה

ביום השני שעבר התקיימו להם בצוותא שני כנסים: זה היותר מפורסם של הליכוד, וזה של תמ"י.

ההסבר לאחוזת-הרעים הזו נעוץ בשלומיאיליות לשמה. באגף האירגון של הליכוד, בראשותו של מיכה רייסר, לא שמו לב לעובדה, שהאולם הקטן בבנייני האומה הוזמן לכינוס של תמ"י בריוק באותו השעות שבהן הוזמן האולם הגדול לכינוס-הכינוסים.

כיום החמישי, שקדם לכינוס, עלה לחץ הדם במצודת זאב. אבנר סירובי, עוזרו של סגן ראש-הממשלה דוד לוי, צילצל בהיסטריה למנהיג תמ"י, אהרון אבריצירא, וביקשו להעביר את הכנס של תמ"י למקום אחר או לשעה אחרת, אבריחצירא היפנה אותו לממונה על אירוד ירושלים בתמ"י, דני עזריאל, אלה הבהיר לסירובי ש"מאוחר מדי לשנות".

מדוע נלחצו בליכוד? תתארי לך שראש-הממשלה, יצחק שמיר, ואהרון אבריצירא ייכנסו יחדיו לבנייני-האומה. צילום כזה בעיתונות ו... סוף דבר 297 אנשי ה"כוח העולה" (בתמ"י — לא היה קשה במיוחד לספור את הנוכחים) נטמעו בין נחשולי המחנה הלאומי. פה ושם היו טעויות, שכמעט עלו לבעליהן ביוקר — וגיזוקנים שענדו בגאווה את הכריות הכתומות, תמ"י — הכוח העולה" כימעט ונמחצו מהסתערות ה"הלאומיים" בכחול-לבן (בצע כריות הליכוד). והכי חשוב: מנהיג תמ"י הגיע בהיחבא לבניין, בזמן ששרי-הליכוד וראש-ממשלתם כבר ישבו על הכמה, והקריאות (לסירובי). בגין, דויד, אריק" היהדרו בשני האולמות, ולא נעמו כמיוחד למס' ו בליכוד, ולא למס' בתמ"י.

זו היתה פשלה של בעלי האולם" מאשימים בשתי המיפלגות. אלא מה חשבתם — של מיכה רייסר?

צדק, צדק

חרדוף —

(לאט)

למשימש, כששניה ה-60 של הרקה ה-90', הובא "חוק אבד צצירא" למליאת הכנסת, והורד מסדר-היום אחרי נאום חוצב-להבות של חברי-הכנסת שבח וייס. זוהי הצעתו של חברי-הכנסת מרדכי וירשובסקי, שעל פיה לא יוכל אדם שהורשע בעבירה שיש עימה קלון, לכהן בממשלה, אלא אחרי תקופת-הקפאה בת חמש שנים. לפני כשלושה שבועות, כשהועבר החוק בקול תרועה רמה בקריאה טרומית, הסתובב אהרון אבריצירא נרגש, אך נרגע עד מהרה: "כראי לך להתייחס לנושא

רק בעוד שלושה שבועות". הוא הציע לי הסיבה שעמדה מאחורי העצה: היכרותו עם קצב עבודתה של ועדת החוקה-החוקי-ומישפט בכנסת, ותכליתה. אין זה סוד שבוערדה, שבה מכהנים משה שחל, שבח וייס, שולמית אלזני שולטות הסחבת והדברת. אין שום הפתעות — חוקי-המישחק ידועים מראש. הסיפור הבא ממחיש את הנעשה בוועדה:

ישוב-ראש הוועדה אלי קולאס (ליכוד), הבטיח (או בעצם — איים) שהצבעה על נושא מסויים תיערך בריוק ב-09 בבוקר. בדרך-לחזרה הוועדה תפס אותו חברי-הכנסת שבח וייס: "אני וקוק לכמה דקות בתחילת הישיבה". קולאס ניסה להתנגד, אולם וייס שלף נימוק ראשון במעלה: "כבר הורעתי לעיתונאים".

בחדר-הוועדה גילה היושב-ראש ההחלטתי לתדהמתו את חברי ה-אופוזיציה בלבד. הוא ניהל כמה שיחות סלפוניות "רחופות", והצליח לגנוב בכך דקות מעטות בלבד. מכיוון שכך החליט להיעתר לבקשת חברי-הכנסת וייס לפתוח את הדיון

יירשובסקי אחרי הקפאה

לפני הצבעה. ברגע זה קפץ חברו של וייס לסיעה ולעיר (חיפה), משה שחל, ודרש שתיערך הצבעה מיידית. וייס, שנפגע עמוקות, החזיר לו מילחמה שורה, והוויכוח שהתפתח ביניהם נמשך דקות קרות. בינתיים התחילו להגיע חברי הקואליציה, שנטל השליטון מסביר את היעד-ריוותיהם ואיחוריהם המרובים. ברגע שצברה הקואליציה רוב, נטל היושב-ראש את רשות-הדיבור והציע להכריע: הצבעה או רשות-דיבור לשבח וייס?

"זה כבר לא משנה", הגיב שחל המאוכזב, והו, בכך תמה מחצית מיישיבת ועדת-החוקי-ומישפט. עכשיו אתם מכינים מדוע לקח להם שלושה שבועות בכדי להחזיר את החוק למליאה, אחרי שכבר עבר קריאה טרומית?

אחרים: בין התפטרותו של מנחם בגין לבין בחירתו של שמיר לתפקיד ראש-הממשלה. מה נידון בפגישה? על-פי גירסת תמ"י, ביקש גרעון פת את תמיכתה בממשלה בראשות שמיר. מדוע דווקא פת? אני שואלת. בתמ"י — מסתככים בנסיון למצוא תשובה הגיונית.

כל כוכבי המחנה הלאומי

מהו הנשק הסודי של הליכוד כמעמלות-הבחירות? צמר קטנה לחשה לי שהורקורים יתמקדו בזימור המחנה הלאומי, מאיר שיטרית, וכשר-הביטחון, משה ארנס, שפרשיות כגון רצח שני חוטפי-האוטובוס והנסיון להוציא את הרשימה המתקדמת לשלום אל מחוץ לחוק לא הצליחו להעבי על תרמיתו הנינוחה.

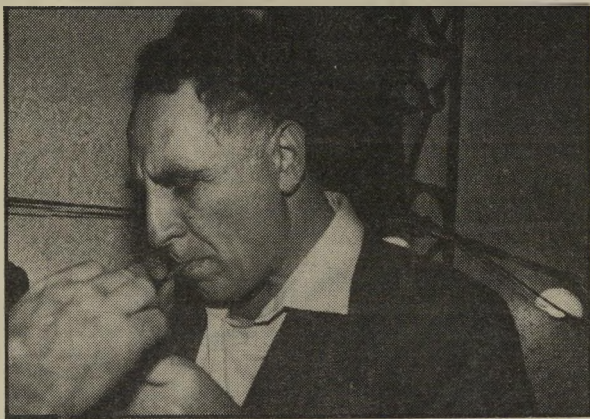
"שניהם עוברים טוב במסך": אומרים לי במצודת זאב. שיטרית מתבסס גם על הפופולריות שלו. אם הכיוון בתקיפת "התיקווה היחידה" הוא סימפטיזם והליכות נעימות — מה עם סגן-שר-השיכון משה קצב?

"אני לא נדחף" — עונה לי קצב. "זו גם אחת האפשרויות שנשקלת". מגיב חברי-הכנסת רוני מילוא ממטה ההסברה של הליכוד. בקיצור, זה מה שצפוי לנו בשבועות הקרובים: ערבי שירה וסימפטיזם.

"כמעט שר-אוצר"

מינויו של כהן-אורגד כשר-האוצר (13-17 באוקטובר 1983)

באחד הימים הקריטיים שבין התפטרותו של יורם ארידור לבין

כהן-אורגד אחרי הפגישה

התקיימה פגישה חשאית, שעליה לא רווח עד כה, בהשתתפות השרים פת, אהרון אוזן וחברת-הכנסת אהרון אבריצירא. הפגישה נערכה בשעות אחר-הצהריים בלישבתו של אוזן. מקורות יודיעי-דבר מספרים שפת ביקש את עזרתה של תמ"י בהריפת מודעי. ידוע שפת נפגש עם ראש-הממשלה, יצחק שמיר, בהקשר זה (ב-16 באוקטובר) ויש להניח שביקש את תמיכתה של תמ"י בעמדתו, כדי לחזק את טיעונו. בתמ"י מאשרים שאזן נערכה פגישה כפורום זה, אולם בתאריכים

הרבה לפני ה-24 ביולי, היום שבו ייודעו תוצאות הבחירות, כבר החל מישחק הכיסאות המסיליליים: לא רק במערך, כי אם גם בליכוד. בממשלה, המועמד הכי מועמד" רולפות שמועות בקשר לכישוריו של מודעי למלא את מקומו של יגאל כהן-אורגד באוצר.

מודעי כבר היה פעמים, כימעט שראוצר, "הלכתי לישון כשר אוצר קמתי בבוקר, וזה נלקח ממני", אמר בהנהלת הליכודים, בהתייחסו לבוקר ה-17 באוקטובר (הבוקר שבו נודע על מינויו של כהן-אורגד לתפקיד).

כיצד "זה נלקח" ממנו? האיש האחראי לכך יותר מכל הוא שר המיסח-התעשייה, גרעון פת. אברדם שריר, יריבו המושבע של מודעי, שהה לשם שינוי בחול, ולכן עבר הפיקוד לפת.

הפגישה שלא היתה

הבלגן השורר במשרד-האוצר הפך לשיחת היום. הכוונה היא לבלגן ולכילבול המאפיינים את שיטת עבודתו של השר, יגאל כהן-אורגד: "הוא קובע פגישות עם המישהי-שישה אנשים כרזמנית ומאחר שעדי-שעתיים לחלקו. לשאר — הוא פשוט לא מגיע" מתלוננים הבאים עימו במגע. התלונות באות מביט ומחוז; ממפקדים באוצר, משרים ומחבריי-כנסת, שנפגעו מכך. כיום השלישי החולף, בשעות אחר-הצהריים, הגיע שרה-העבודות הרווחה-הקליטה אהרון אוזן, לי כנסת בלוויית פמליה שכללה את סגנו, בני-ציון רובין ופקידים ככירים ממישרדו. פני הפמליה היו מעוררות לפגישה עם שרה-האוצר.

הנרון

(המשך מעמוד 9)

חוותמה) החותרים תחת הנהגת ערפאת והמונעים את כינוס מושב המועצה הלאומית הפלסטינית, שנועד לתת תמיכה מאסיבית למדיניות-השלום של ראשי-אשף.

איש פרגמטי יאמר: כל זה נכון. אבל עובדה היא שרק"ח תומכת כרגע בקו הנכון. יהיו הגורמים לכך פסולים ככל שיהיו — השתעבדותה המוחלטת לאינטרסים של מוסקווה — הרי התוצאה הצוייה. באופן פרגמטי צריך מנהיגה-השלום הישראלי לשתף עימה פעולה.

יתכן, איני שולל קו זה. יש מקום למעשים פרגמטיים, כגון הופעה בהפגנה משותפת נגד מילחמת-הלבנון. בתנאי שיהיה ברור שיש גבול, תרתי משמע.

רק"ח היא רק"ח היא רק"ח. אין היא משתנה. כאשר ישתנה הקו של מוסקווה, רק"ח תישנה גם את הקו שלה. אחרי הבנים, יבוא הבא-בבוס.

ברגע זה אחוזת-הרעים בראש ניקה, המשבשת כל חושיה ומח-שבותיה. כל גליון של היומון הערבי שלה מעיד על כך. מול הופעת רשימת-השלום היהודית-ערבית העצמאית, אחוזת-הרעים בתבהלה נוראה.

היא רואה ברשימה החדשה סכנה לעצב קיומה. מדוע? במשך 36 שנה הופיעה רק"ח כנציגת האוהדים הערביים בישראל שנאבקו למען זכויותיהם הלאומיות והאנושיות. היא הפכה מזמן למיסד

צירלי ביטון מועמד להדחה

ברחוב הערבי. כנצרת ובעשרות עיירות וכפרים רק"ח היא השלטון, ומעמדה שם הוא כמעמד שהיה למערך עד 1977 ברחוב היהודי. בכל מקום, שיטותיהן הן רודניות וברוטאליות, שיטות של אלימות מילולית ואף גופנית.

יש השוכחים איך הגיעה רק"ח למעמדה.

התשובה הפשוטה היא: בעזרת השב"כ.

במשך 36 שנה הפעיל השב"כ את מלוא עוצמתו האיריה כדי למנוע כל אפשרות של גיבוש כוח פוליטי עצמאי של הציבור הערבי בישראל. בעזרת המימשל הצבאי, היועץ לענייני-ערבים ומסודר-דיכוי אחרים הונחג כל ניסיון כזה באיבו. פרשת אל-ארד היתה רק המיקרה הבולט ביותר. לפנייה ואחריה היו נסיונות אחרים, וכולם דוכאו באכזריות, כמאצות מאסרים, הגליות, הפקעה, הפחדה ושודח.

מאמץ זה הוא שהעניק לרק"ח את המונופול. השב"כ אינו אוהב את רק"ח. אך הוא רואה בה את הרע במיעוטו: כלוב שבו כלואים הערבים בישראל, יחד עם כל מאווייהם הלאומיים והאישיים, כשהם משועבדים לאידיאולוגיה זרה ולאנטרסים של מעצמה זרה. השילטון אינו חושש מפני רק"ח בידוע שמפלגה זו, המנוכרת מן המציאות הישראלית, תישאר תמיד חסרת השפעה ממשית.

עכשיו קם דור חדש של אורחים ערביים בישראל. מני וגומר עימו לפרוץ מן הכלוב, לפעול כבני-חורין ולהושיט את ידו לבעלי-ברכת היהודיים הנראים לו.

עובדה זו יצרה את הפאניקה ברק"ח. ועל כן גועשת המירקחת המורעלת בדוודיה.

העולם הזה 2442